

лата, зѣхъ остена и самъ подкарахъ воловетъ и съ нетърпение гледахъ, кога да излѣза отъ града, въ който животътъ ми бѣ толкова дотегналъ. И излѣзохмѣ вънъ на полето, свѣтна ми на очитѣ. Отдъхнахъ си.

*

Училището въ селото Айдемиръ бѣше въ черковния дворъ. Единъ плетъ ограждаше и черквата и училището. Околовръстъ черквата бѣше заобиколена съ стари гробища, надъ които стърчаха каменни и дървени кръстове. Училището бѣ вехто, освенъ това, и като стояло съ години пусто, безъ учителъ, бѣ вънъ и вътре изпокъртено. Но вътре бѣше съвсемъ грозно: тъй като стенитѣ му бѣха градени съ прътища, отъ които бѣ паднала самътамъ първата черна мазилка, то отведъ презъ пукнатинитѣ свѣтъше; прозорцитѣ малки, таванътъ низъкъ, долу безъ дъски — кажи го, че мязаше повече на единъ селски хамбаръ, отколкото на училище. До стаята за ученицитѣ имаше и други по-малки: едната за учителя, а другата, прустъ наречена, дето зименъ день децата си палѣха огънь да се грѣятъ. Въ учителската стая азъ бѣхъ се разположилъ. Тукъ лѣгахъ, тукъ ставахъ. Първитѣ ми ученици бѣха осемъ, отъ които петъ момчета и три момичета. Какво се приказваше изъ село за учителя, за училището, азъ нищо не знаехъ: нито нѣкого познавахъ, нито нѣкой идѣше да ми каже нѣщо. Сегизъ-тогизъ додѣше дѣдо Славъ, покаже си главата отъ вратата, надигнѣше дветѣ си рамена, както имаше обичай, поклатѣше главата си и си идѣше.

Село отъ 70—80 кжщи, а само съ осемъ ученика! Никой не дохожда да ме попита, какъ ми е положението. Дѣдо Славъ нищо не говори — това ме безпокоеше.

Забравихъ да кажа и това, че твърде лесно стана спогодбата ми. Азъ поискахъ хиляда гроша за година, дѣдо Славъ ми даде 900 гроша и да ме храни селото на гезекъ*) и — толкозъ! Въ черква да пѣя не бѣхъ условенъ, защото не можехъ; оставаше на мене да помагамъ, като пѣя нѣкои обикновени лесни напѣви съ ученицитѣ.

*

Седимъ единъ день съ дѣда Славъ срѣдъ училището на една страна отъ ученицитѣ и му мислимъ, каква ще бѣде тая наша работа; училището никакво, ученицитѣ малко, никой отъ селянитѣ не приближава къмъ училището. Ето че ненадѣйно хлътнаха при насъ двама селяни, отъ които единиятъ много високъ,

*) Гезекъ — носене хлѣбъ и ястие наредъ отъ всѣки ученикъ.